

เด็กชายแป้งร่ำ

“แม่จ๋า ทาแป้งให้หนที...เอาเยอะๆ นะฮับ”

นี่คือบทสนทนาแรกในทุกเช้าตลอด 1 สัปดาห์ที่ผ่านมาซึ่งผู้เป็นแม่เองก็นึกสนุก ประ
แป้งให้ลูกชะเต็มที ทัวหน้าทัวตัว ไม่เว้นแม้กระทั่งขอบลูกกะตา เรียกเสียงหัวเราะและสร้าง
ความตลกขบขันให้กับสมาชิกในครอบครัวเป็นอย่างมาก

แต่....ที่น่าแปลกก็คือ เมื่อตาหนูหน้าขาวสนใจแล้ว ก็มักจะรีบวิ่งจ้ำจ้าวออกไปทางข้าง
หลังบ้านอย่างรวดเร็วเหมือนกับนัคนใครไว้ แรกๆ พ่อแม่ก็ได้รู้สึกแปลกใจอะไร เพราะคิด
ว่าคงจะไปวิ่งเล่นชนอยู่แถวๆ กอกล้วยหลังบ้านที่พ่อทำมาค้ากนกล้วยตั้งไว้ให้ช้เล่นอยู่แถวๆ
นั้น แต่พอหลายวันเข้า พ่อแม่ก็รู้สึกสงสัยจึงแอบตามไปดูว่าลูกจะประแป้งหน้าขาวไปหา
ใคร

ซึ่งสิ่งที่ตาหนูทำ ทำให้พ่อกับแม่ถึงกับอึ้ง เพราะตาหนูวิ่งตัวกลมไปหาคุณยายแก่ๆ ซึ่ง
เป็นแม่ของคนสวนที่กำลังนั่งอยู่ที่เพิงผักหลังบ้าน ตาหนูวิ่งเข้าไปกอดคุณยาย ยิ้มมิดตา
หัวเราะโชวิฟันน้ำนมขาวจ๊วะ แล้วเอามือย่นๆ ของคุณยายมาจับที่หน้าที่ตาและที่หูของ
ตนเอง แล้วกระโดดโลดเต้นไปมาอย่างน่ารักน่าเอ็นดู ทำเอาคุณยายที่กำลังนั่งหงอยเหงา
หัวเราะชะฝินปลอมเขยื้อน หน้าตาของคุณยายที่ย่นย้อยลงมาปิดเกือบจะมิดลูกตากลับ
เบิกกว้างสดใสแฉ่วววขึ้นอีกครั้ง คุณยายทั้งยิ้มทั้งหัวเราะอย่างมีความสุข

คนสวนลูกชายของคุณยายจึงบอกกับพ่อแม่ของตาหนูว่า ตาหนูคงได้ยินตอนที่เขา
โทรศัมภ์คุยกับคุณหมอ เพราะเขาเปิดเสียงโทรศัมภ์ดังสุดเสียงเพื่อให้แม่ของเขาได้ฟังด้วย
คุณหมอบอกว่า...คุณยายจะอายุยืนขึ้น ไม่เจ็บไม่ป่วยกระออกกระแอดง่ายๆ ถ้าได้ยิ้ม
ได้หัวเราะได้ขำขัน เพราะเสียงหัวเราะคือยาวิเศษต่ออายุ แล้วนับแต่นั้นมา ตาหนูก็ทาแป้ง
หน้าขาวมากระโดดโลดเต้นให้คุณยายได้ดูได้หัวเราะได้ขำขันทุกวัน

“พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี” (2 โครินธ์ 9:7)